

Стріляли

Ігор Павлюк

Стріляли...

Племена ростуть у світ війною.

Червону тінь газет надкушують і мнуть.

Найважчу боротьбу ведуть самі з собою

І — бойню, не війну.

На людяні хрести

Не моляться, а плачуть.

Навіщо турбують того, кого нема...

Так конокрадів б'ють.

Так милують ледачих.

Так глиняним хліби кидають задарма.

Ціловані свічки із ранків покаюнних

Вертаються назад — до синьооких бджіл.

Я скочую вітри із каменів безгранних,

Де шиють подушки із воронових крил.

Фальшива кров похвал

І справжні шмарки заздрих —

Коктейль для жебраків

То слави, то заслуг.

Зарізати б себе —

Немов свиню на празник:

Гуляй, мій білий світ,

На весь Великий Луг!

Я теж умів цвісти.

І гнізд діждав, і плоду,

І неба, й чужини, й любові, і корчми.

Стріляли.

Племена були уже народами.

Тепер народи пробують —

Людьми.